

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

Igualada, una ciutat amb potencial turístic (i 2)

A l'anterior article argumentava que els gestos per potenciar el turisme a Igualada sempre han estat tímids perquè mai no s'ha cregut en les possibilitats d'aquest sector. Em centrava en el paper de l'Administració i criticava que les visites teatralitzades es fessin en diumenge, quan la majoria dels comerços estan tancats i, per tant, no es poden beneficiar d'una eventual vinguda de forans.

El mateix es pot dir de la iniciativa privada. És sorprenent que només hi hagi una fàbrica en actiu de la ciutat que hagi obert les portes a la ruta «Un passeig per la Igualada industrial». Ja sigui dins d'un programa més ampli o no, moltes empreses podrien plantejar-se la possibilitat d'explicar la seva història, el procés de fabricació dels seus productes i particularitats diverses a determinats col·lectius d'interès (estudiants, jubilats, col·legis i associacions professionals...). Potser els caldria adequar part de les instal·lacions i assignar alguna persona que es dediqués al projecte. Podrien ser, per exemple, empleats el lloc de treball del qual penja d'un fil per qüestions d'edat (seria una bona acció de responsabilitat social corporativa). Aquestes persones normalment atresoren grans coneixements del present, passat i futur de la companyia i del sector en què es mou. Aquests coneixements es podrien convertir en un discurs atractiu per als turistes que, en acabar la visita, rebrien mostres

dels productes de l'empresa.

¿No creieu que pot ajudar a fidelitzar clients i fer-ne de nous el fet d'obrir les portes de la fàbrica, oferir un bon tracte als visitants i obsequiar-los amb un producte, l'elaboració del qual s'ha explicat de manera convenient perquè l'interessat en sàpiga apreciar el valor? ¿No és una manera de fer marca? L'empresa que vulgui tirar endavant un projecte així conservarà llocs de treball directes i en crearà d'indirectes quan posi en marxa la inversió necessària. És una aposta a llarg termini que, en alguns casos, val la pena estudiar.

Afortunadament ja hi ha iniciatives privades que funcionen prou bé, com ara el Museu del Traginer o els viatges en globus. De la mateixa manera, hi ha determinats elements de la ciutat que tenen atractiu per alguns col·lectius, com és el cas del cementiri nou per als arquitectes.

Però si de la iniciativa privada parlem, no hem d'oblidar el turisme d'incentius i l'important paper que juguen les fires i els congressos professionals. És lloable l'activitat que es duu a terme des de Fira d'Igualada en determinats certàmens, però el fet de disposar d'un Palau Firal com Déu mana ajudaria a donar un salt qualitatiu en aquest àmbit. Potser aleshores moltes empreses s'animarien a fer ciutat i a organitzar jornades, congressos i seminaris aquí (sempre i quan hi hagués activitats complementàries per

«El turisme no és la panacea. És un dels molts sectors que val la pena explotar. Ha de ser una aposta més per la tan necessària terciarització de l'economia de l'Anoia i per trencar amb la dependència del binomi industrial tèxtil-curtits a la seva capital».

oferir als seus clients), en lloc de buscar espais i hotels a Barcelona. Aquest és un altre exemple, en el camp del turisme, de la necessitat que el sector públic i el sector privat col·laborin per avançar en la mateixa direcció.

Arribats a aquest punt és quan podem parlar de pernотacions, a les quals hi ajuden no només les fires i els congressos sinó també grans esdeveniments com La Mostra, l'European Balloon Festival i altres que puguin aparèixer (no hem d'oblidar la possibilitat d'organització de competicions esportives per part dels clubs locals). D'acord que la ciutat no disposa d'una àmplia oferta hotelera, però les inversions en aquest sector hauran de sorgir en paral·lel a la promoció d'activitats capaces d'atraure gent.

En qüestió de pocs anys, Igualada ha d'ocupar el seu espai en el món. Hem de trobar la manera que els compradors que vagin a l'outlet sentin la curiositat de conèixer la ciutat i la visitin. El ParcMotor de Castellolí portarà grapat de gent amb ganes de passejar, de conèixer coses noves, de comprar i de fer un àpat en un bon restaurant. L'aeroport corporatiu no ha de ser una sucursal de l'aeroport del Prat. Hem de ser capaços d'atraure inversions i fer que s'instal·lin a l'Anoia empreses estrangeres —de qualsevol lloc des d'on es pugui enviar una avioneta fins a Òdena—. Així, els possibles turistes que rebrem no només seran del nostre país sinó de qualsevol punt d'Europa. Cal estar preparats.

Amb aquesta col·laboració acabo una sèrie d'articles en què he parlat de la necessitat d'apostar per nous sectors amb l'objectiu de reduir els alts índexs de desocupació a la comarca. El turisme no és la panacea. És un dels molts sectors que val la pena explotar. Ha de ser una aposta més per la tan necessària terciarització de l'economia de l'Anoia i per trencar amb la dependència del binomi industrial tèxtil-curtits a la seva capital.

PAULINA JORDAN

Sobren mans

És temps de crisi i els més pessimistes diuen que un de cada cinc treballadors estarà aturat d'aquí a poc temps. Sento que algun polític es preocupa per si passem o no dels cinc milions en el total de desocupats a Espanya. No crec que sigui rellevant si es passa o no d'una xifra concreta, però al minut de joc que ja estem en aquest partit és clar que sobra gent, sobren mans. Sobretot sobren les mans dels darrers que han arribat a provar de guanyar-se la vida en aquest costat de món.

Com tots els lectors de La Veu, jo no havia sentit mai el nom de Franns Robles Melgar. No dic que no l'oblidaré mai perquè no és cert, però he de confessar l'impacte que el seu cas m'ha causat. És el bolivià que, després de treballar anys llargs il·legalment, va perdre el braç en un accident en una panificadora. El sistema sanitari espanyol segurament hagués estat prou generós —ara ja té els papers en ordre— per reimplantar-li i suavitzar en la mesura que la tecnologia actual ho permet una amputació d'aquest calibre, però no va ser possible perquè el sentiment d'amenaça que va sentir el seu amo —deixeu-me dir "amo" com aquí mateix es deia no fa gaire, i als camps d'esclaus de Sudamèrica també, temps enrere— el va impulsar a desfer-se'n en qualsevol contenidor d'escombraries. Tot i que va tenir la bona intenció d'acostar-lo a l'hospital perquè, si més no, no es morís designat, el va deixar a dos-cents metres. La situació senzillament m'esgarrifa, em posa la pell de gallina. Fins

i tot em costa d'escriure sobre això sense que el pensament se'm revolti.

No vull ser demagògica, però estic convençuda que aquest mateix "amo" no hagués actuat igual si el seu treballador il·legal —ja se sap, estem en crisi, si no pots fer trampes senzillament has de tancar...— hagués nascut a Gandia, encara que la llei l'hagués amenaçat de la mateixa manera. No aniré per aquí, i em centraré en la crueltat de l'amputació, física o emocional que aquesta crisi està portant als homes i dones de la nostra societat. El Franns treballava dotze hores diàries per set-cents euros al mes. De la crisi més important de la qual el món va sortir abans de l'actual, el segle passat, la gent va passar de treballar seixanta hores al dia a treballar-ne quaranta. També sobraven mans. També ho van resoldre tallant-ne, sobretot a la Segona Guerra Mundial.

M'esgarrifa que l'actitud que, com a societat, tenim enfront una crisi provocada per un excés de capacitat de treball i prenem contra les persones. I això passa més com més vulnerables són els afectats. Us parlava de mutilacions emocionals pensant en els centenars —milers?— de prostitutes portades enganyadament a treballar en qualsevol feina prometedora... quan sobren mans. De tants i tants desarrelats que fugen d'una gana irracional, impensable en un món on la capacitat de producció clarament supera

M'esgarrifa que l'actitud que, com a societat, tenim enfront una crisi provocada per un excés de capacitat de treball i no és just que les solucions traumàtiques les pateixin sempre els més febles

la demanda.

Jo sóc creient, i aquesta setmana que volia parlar-vos d'alguna manera d'aquesta realitat terrible, m'ha apaivagat l'ànim una mica la notícia de la mort de Vicenç Ferrer. Tampoc no havia sentit mai el seu nom, com en el cas del Franns. I per a mi és com si Déu me l'hagués mostrat com a contrapès d'una valoració tan dura de la realitat. Em diuen que pel nom, Vicenç Ferrer, nascut a Barcelona, també podia haver nascut a Gandia, doncs Vicenç és un nom prou valencià, i Ferrer no és un cognom estrany, allà. No us diré massa coses d'ell, perquè se'n parla molt aquests dies, i segurament se'n parlarà poc per la importància que ha tingut la seva feina. M'interessa especialment relacionar la seva prioritat en els disminuïts físics —els mutilats— per lligar el meu fil argumental dins una mateixa societat.

Ja m'enteneu: no hauríem de caure en els mateixos errors històrics de crisis passades. No hauríem d'acabar en mutilacions i guerres com en el segle passat els problemes causats per excés de producció imprevistos. Sobretot no és just que les solucions traumàtiques les pateixin sempre els més febles, que ara i aquí són els immigrants i més si són il·legals. Hi ha altres camins, i per sort ens els ensenyen gent molt propera, a qui asseurim a taula de gust, sense recances, amb admiració i tot, encara que hagin hagut d'anar a l'Índia per demostrar al món que el que cal és repartir millor els recursos, i ajudar més als impossibilitats en lloc d'amputar membres quan sobren mans.

Vicenç Ferrer ha ajudat milions de persones, i la seva família —la seva dona i els seus fills, però també tots els que ha engrescat a la seva causa— en continuaran ajudant a molts més. Però, aquí, lluny d'Anantapur, també ens calen molts Vicenç Ferrer.